

«Αλήθεια, ποτέ; Μὰ σεις δὲ εἶσθε τέλειος ἄνθρωπος. Ἄλλως τε κ' ἐγὼ δὲν παίζω ποτέ. Μοῦ φαίνεται ἀνοησία νὰ ῥίπτη κανεὶς τὰ χρήματά του 'ς τὸ δρόμο. Ἄλλὰ πηγαίνετε εἰς τὸ δωμάτιον ποῦ παίζουσι καὶ παρατηρήσατε τὰς φυσιογνωμίας. Μερικὰ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Ἐκεῖ δὲ ἰδίητε λόγον ἑνὴν γραίαν στολισμένην μὲ μιὰ κορδέλλα 'ς τὸ κούτελό της καὶ μὲ μουστάκι — ἐξ-αίσιον θέαμα! Ὡσαύτως δὲ εὑρετε ἐκεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πρίγκιπας μας . . . Μίαν μεγαλοπρεπῆ μορφήν μὲ ῥωμαϊκὴν μύτην . . . καὶ κάθε φορά ποῦ βάζει 'ς τὸ παιγνίδι, κάνει κρυφὰ τὸ σταυρὸ του ἀποκάτου ἀπὸ τὸ φόρεμά του. Διαβάσετε τὰς ἡμερίδες . . . κάμετε ὅτι θέλετε . . . Ἄλλὰ 'ς τὰς τρεῖς σὰς περιμένω ἐδῶ . . . de pied ferme. Σήμερα δὲ γευματίσουμε μαζῆ ἑνωρῖς. Σ' αὐτοὺς τοὺς γελοίους Γερμανοὺς ἡ παράστασι ἀρχίζει ἀπὸ τὰς ἐξή 'μισο.»

Ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα.

«Sans rancune, n' est-ce pas?»

Ἄλλὰ, Μαρία Νικολάγεβνα, καὶ γιατί νὰ σὰς μνησικακῶ;

«Διότι σὰς ἐβασάνισα. Ἄλλὰ περιμένετε καὶ δὲ ἰδίητε: ἀκόμα δὲν ἄρχισα,» προσέθηκε, στραβίζουσα ὀλίγον τι τοὺς ὀφθαλμούς — καὶ ὅλοι οἱ γελασῖνοι ἐσχηματίσθησαν συγχρόνως ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν παρειῶν της. «Καλὲς ἀντάμασες 'ς τὰς τρεῖς!»

Ὁ Σανὶν ὑπεκλίθη καὶ ἀπεσύρθη. Ἐδύμος γέλωσ ἤχησεν ὀπισθὲν του, καὶ ἐν τῷ κατόπρῳ, πλησίον τοῦ ὁποῖο διέβαινε τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Σανὶν εἶδε τὴν ἐξῆς εἰκόνα: Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε καλύψῃ μὲ τὸ φέσιον τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἀνδρός της, οὗτος δὲ εἰς μάτην προσεπάθει μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας νὰ παράσχη ἀντίστασιν.

38.

Ὡ πόσον βαδέως καὶ ἐλευθέρως ἀνένπνευσεν ὁ Σανὶν, ὅτε εὐρέθη πάλιν μόνος ἐν τῷ δωματίῳ του! Ἡ Μαρία Νικολάγεβνα εἶχε πράγματι δίκαιον: ὁ Σανὶν εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, ἀναψυχῆς ἐξ ὄλων τούτων τῶν νέων γνωριμιῶν, συναντήσεων καὶ συνδιαλέξεων, ἐκ τοῦ ναρκωτικοῦ τούτου καπνοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του — ἐκ ταύτης τῆς ἀπροσδοκῆτου καὶ ἀποθήτου οἰκειότητος μὲ μίαν γυναῖκα, ἣτις ἦτον ὄλας διόλου ξένη πρὸς αὐτόν! Καὶ πότε συνέβησαν ὅλ' αὐτὰ; Σχεδὸν εικοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ Τζέμμα τῷ ἠμολόγησε τὸν ἔρωτά της καὶ αὐτὸς ἐμνηστεύθη μετ' αὐτῆς! Δέν ἦτο τοῦτο βεβήλωσις; Ἐν τῷ βᾶδει τῆς καρδίας του ἐξήτησε μυριάκις συγγνώμην παρὰ τῆς ἀθάνας περιστέρως του — ἂν καὶ οὐδεμίαν ὀφισμένην κατηγορίαν ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ καθ' ἑαυτοῦ· μυριάκις ἠσπᾶσθη τὸν μικρὸν σταυρόν, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ δῶρον παρὰ τῆς Τζέmmas. Ἄν δὲν εἶχε κρατηθῆ ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, τοῦ νὰ τελειώσῃ ταχέως καὶ εὐτυχῶς τὴν ὑπόθεσίν του, ἣτις τὸν ἔφερον εἰς Βεισβάδην, — δὲ ἐφευγεν ἀμέσως, δὲ ἐφευγεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν του Φραγκφούρτην, εἰς τὴν προσφιλῆ ἐκείνην οἰκίαν, ἣτις ἦδη κατέστη δεύτερος πατρικός του οἶκος, πρὸς αὐτήν, εἰς τοὺς πόδας τῆς λατρευτῆς μνηστῆς του . . . Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν! Ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κενώσῃ τὸ ποτήριον μέχρι τρυγός, — νὰ κάμνη τοαλλέττα, νὰ γευματίξῃ, κ' ἔπειτα νὰ πηγαίνῃ 'ς τὸ θέατρο . . . Ἄν τοῦλάχιστον αἰριον ἐμελλε νὰ ἀφῆθῃ ἑνωρῖτερα ἐλευθέρως! . . .

Ἐν ἄλλο ἀκόμη περισσῶτον ἀνησῶχει καὶ ἐλύπει τὴν ψυχὴν του. Ἐσυλλογιζέτο μετ' ἀγάπης, μετὰ τρυφερότητος, μετ' εὐγνώ-

μονος χαρᾶς τὴν Τζέμμαν του, τὴν μετ' αὐτῆς συμβίωσιν, τὴν εὐδαιμονίαν, ἣτις τὸν ἐπερίμενον εἰς τὸ μέλλον· καὶ ὅμως ἐπλανᾶτο — τί λέγω: ἐπλανᾶτο . . . εἰσεχώρει (αὐτῇ ἦτο ἡ ἔκφρασις, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη ἐν τῇ ἀγανακτῆσει του) — καὶ ὅμως εἰσεχώρει συγχρόνως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ γύναιον αὐτό, αὐτῇ ἡ κυρία Πολοσῶφ, καὶ αὐτὸς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαχθῆ ἀπὸ τὴν εἰκόνα της, δὲν ἠδύνατο νὰ πάσῃ ἀκροφῶμενος τὴν φωνὴν της, ἐνδυμούμενος τοὺς λόγους της, δὲν ἠδύνατο ν' ἀνισταθῆ πρὸς τὴν εὐωδίαν, ἣτις τοσοῦτον θαυμασιῶς λεπτὴ καὶ δροσερὰ καὶ διαπεραστικὴ ὡς ἡ ὄσμῃ τοῦ κρίνου ἀνεπέμπετο ἐκ πάσης πτυχῆς τοῦ ἐνδύματός της. Αὐτῇ ἡ γυνὴ ἔλαβε προφανῶς τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν τρελλάνη, μὲ πάντα δυνατόν τρόπον νὰ τὸν περιπλέξῃ εἰς τὰ δίκτυά της . . . Διατί; Τί ἤθελε; Ἦτο ἄραγε μόνον ἰδιοτροπία μιᾶς κακῶς συνειδησιμῆς, πλουσίας καὶ ἰσως — διεφθαρμένης γυναικός; Καὶ ὁ σύζυγός της; Εἰς ποίαν τάξιν πλασματῶν ἀνήκεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Εἰς ποίαν σχέσιν εὕρισκετο πρὸς αὐτήν; Καὶ διατί ὅλα αὐτὰ αἰ ἀπορία συνωστίζοντο εἰς τὸν νοῦν του, αὐτοῦ τοῦ Σανίν, ὁ ὁποῖος οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον λόγον εἶχε νὰ ἐνδιαφέρεται προσωπικῶς οὔτε περὶ τοῦ κυρίου Πολοσῶφ, οὔτε περὶ τῆς γυναικός του; Καὶ διατί δὲν ἠδύνατο ν' ἀποδιώξῃ ἐκ τοῦ πνεύματός του τὴν ὀχληρὰν ταύτην εἰκόνα, οὔτε κἂν κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς, καθ' ὅσας ὅλη του ἡ ψυχὴ ἦτο παραδεδομένη εἰς μίαν ἄλλην εἰκόνα — εἰκόνα καθαρὰν καὶ φεγγυβολοῦσαν ὡς ὁ ἥλιος; Πῶς ἐτόλμων τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτῆς τῆς γυναικός νὰ παρεσιδῶσι μεταξὺ τῶν οὐρανίων χαρακτηριστικῶν τῆς Τζέmmas του; Καὶ δὲν παρεσιδῶσαι μόνον — ἀλλὰ καὶ μειδιῶσαι ἐτι μετ' ἀναισχυντίας καὶ θρασύτητος! Αὐτοὶ οἱ προκλητικοὶ φαιοὶ ὀφθαλμοί, αὐτοὶ οἱ γελασῖνοι τῶν παρειῶν, αὐτοὶ οἱ ὀφιοειδεῖς πλόκαμοι — πάντα ταῦτα ἦσαν πράγματι τοσοῦτον προσκεκολλημένα ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ, νὰ τὰ ἀποτινάξῃ ἀπ' ἑαυτοῦ;

Ἄνοησία! ἀνοησία! Ἀῖριον ὅλ' αὐτὰ δὲ ἐξαιλεψῶσι, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἴχνος . . . Ἄλλὰ δὲ τὸν ἀφήσῃ ἐκείνη ἄρα γε ν' ἀναχωρήσῃ;

Ναι, ὄλας αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις ὑπέβαλλεν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ — ἡ ὥρα ἐπλησίαζεν ἤδη εἰς τὰς τρεῖς. Ἐφόρεσε τὸ μαῦρόν του φράκον, ἔκαμε μικρὸν τινα περιπάτον εἰς τὸν δημοσίον κήπον καὶ εἶτα ἐπορεύθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Πολοσῶφ.

* * *

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ὑποδοχῆς συνήντησεν ἕνα Γερμανὸν γραμματέα πρεσβείας, ὑψηλοτάτου ἀναστήματος καὶ λιγνόν, μὲ ξανθὴν κόμην, μὲ πρόσωπον μακρὸν ὡς ἴππου καὶ μὲ χωρίστραν ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς (ἡ ὀπίσω χωρίστρα ἦτο ἀκόμη νεοφανὲς τι καὶ ἀσὸνηθες) — καὶ . . . ὦ τοῦ θαύματος! . . . τὸν ἀξίωματικὸν φόν Δένχωφ, μὲ τὸν ὁποῖον πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἶχε μονομαχήσῃ! Οὐδέποτε ἐπερίμενε νὰ τὸν συναντήσῃ πάλιν ποτέ, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἐνταῦθα. Ἀκουσίως περιήλθεν εἰς ἀμηχανίαν, οὐχ ἦτον ὅμως ἔσπευσε νὰ τὸν χαίρεισῃ.

«Πῶς, γνωρίζεσθε ἤδη;» ἠρώτησεν ἡ Μαρία Νικολάγεβνα, τὴν ὁποίαν δὲν διέφυγεν ἡ ἀμηχανία τοῦ Σανίν.

«Ναι . . . ἔσχον ἤδη τὴν τιμὴν,» εἶπεν ὁ Δένχωφ καὶ κλίνας ὀλίγον τι τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Μαρίαν Νικολάγεβναν προσέθηκε ταπεινοφῶνως καὶ μειδιῶν: «Αὐτὸς εἶνε . . . εἶνε συντοπιτῆς σας . . . ὁ ἐν λόγῳ Ῥῶσος . . . »

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΓΑΕΤΑΝΟΣ ΚΑΣΑΤΗΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 257).

2. ΤΟ ΤΑΓΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΩΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ε. Pratie (ἐν σελ. 261).

3. ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΟΧ, μετ' ἄρθρου ὑπὸ Θ. Χ. Φλωρᾶ (ἐν σελ. 262).

4. ΔΙΑΚΟΠΗ ΤΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ (ἐν σελ. 265). Εἰκὼν ὑπὸ D. Pauluzzi.